VELIKOMYSLNE ZAPRENJ SEBE NAB. TAGNA LASKA. (GROSSMÜTHIGE SELBSTVERLÄUGNUNG ODER DIE GEHEIME LIEBE. ERZÄHLUNG...

Caroline geb. von Greiner Pichler

Welikomyslné

Zapřenj sebe,

neb:

Tagná láska.

Powjdka

od

Karoljny z Pichler,

rozené šlechtičny z Greiner.

K obweselenj mysli a ušlechtěnj mrawů

česky wydal

Jan Tomáš Nowáček.

W Táboře a Gindřichowu Hradci.
Tiskem Aloizia Jozefa Landfrasa.
1836.

Cožkoli činjš, čiň z lásky k Bohu. Láska k Bohu řiď wssecko twé smeysslenj a gednánj; kde té nenj, tam nenj žádné ctnosti.

Presidentka z Marnowa wstaupiwssi do pokoge swých dcer, aby gim oznámila, že budaucj neděli na slawný bal k *** skému wyslánci dožádány gsau, položila neynowěgssj swazky popsánj a wyobrazenj mody na stůl, z kterých djwky oděwu způsob wywoliti si měly. Plná radosti wzchopila se mladssj gménem Gitka od práce swé, wzawssi chtiwě knihy ty do rukau, w nich se přebjragjc u weselé howornosti regsowánj chwálila, zawrhowala i wolila. Tichaunce seděla starssj sestra wedle nj. „Což ty ničehož k tomu neřjkáš, Mlado," prawila něco mrzutě presidentka. „Ty se netěssjš?"

„Wždyť wědj, rozmilá máti, že slawnosti takowé nemilugi, a gestližeby dowoliti mi chtěly. . ."

„Zůstati doma, nenjliž prawda? Z toho nebude nic. Ty musjš s námi. Pozorugiť dobře, že s obličegem twým nerada wedle Gitky se widěti necháwáš; práwě ale proto musjš s námi, a tak též oblečena býti gako ona. Nechciť tomu, aby se o mne řjkalo, že mezi djtkami rozdjl činjm, na tebe nedbám, že hezká negsi." Sla. Dokázati myslila swětu, že krásné Gitce přednosti nedáwá před sestrau gegj;

ale swět tomu přede newěřil. Gjž od prwnj=ho dětinstwj swého byla Mlada odstrčena a opowržena, a presidentka welikého pocjtila u=lehčenj, když asi před desjti lety gegj sestra, owdowělá generálka, požádala od nj djwku tu, aby nemagjc wlastnjch djtek u wenkowské samo=tě byla gj k společnosti.

Zde byla Mlada w pečliwé lásce wycho=wána. Gegj teta, wýborná panj, wzděláwala čilau gegj mysl a citliwé srdce dle náležitých prawidel, snažjc se nedostatek zewnitřnj krásy nahraditi wnitřnj wnady hognostj. Mlada wěděla sice, že hezká nenj; ale w kragi gakož přjbuzná schowanka wůbec ctěné panj, gakož djwka, která i bez ohledu toho skrze sebe samu wážena a hledána byla, nikdy gj nepřipadlo, že krásy nedostatek tak welikauby wadau, a tak důležitau býtiby mohlo překážkau, ctěnu a sstastnu býti we swětě. Teta umřela, a presi=dent wzal naspět dceru swau. Zde dozwěděla se u neyhořčjm pocjtěnj, gak nesmjrně mnoho si zakládá swět na daru přirozenosti, který ne=nj w moci nassj, aniž čim k prawé zásluze na=ssj dopomahá. Žádný se ani na ni neohljdnul, když wedle krásné sestry swé kde byla; žádný s nj nemluwil. Takowým k nj se chowánjm zarmaucena stala se nesmělá, zapomjnagjc na oné přednosti swé, neb pohrdagjc s gich uzná=njm, skrze kteréby snad zde neb onde pozornost někteřého lepssjho člowěka byla na sebe obrá=

titi mohla. A takť spatřila i ty následowati ljbezné kauzlo. Ona zůstala tichá, opominutá, samotna u prostřed hemžjcjho daru, a nelaskawé s nj zacházenj matky dokonáwalo těžký zármutek gegj, skrze který bolestnými slzami oplakáwala ztrátu sslechetné swé tety a krásná léta předesslého mládistwj swého. Wssak což platno, to wssecko co přewrácenosti mysle welmi opatrné matky newyhnutedlné bylo k dobrému zwedenj, gak ona řjkáwala, hlaupé, twrdossigné a opowážliwé dcery.

Gitka ačkoliw od rodičů swých welice milowána a od swěta lichocenjm obklopena, zachowala předc wěrně neporussený cit. Milowala wraucně sestru swau; ale i ona z cela spokogena nebyla. Otcowská wůle a gakási záležitost rodiny určila gi za new̌estu přjbuzného, kteréhož gen gako djtě znala, a o kterém giž wjce nežli před desjti léty ničehož neslyssela, nežli že gest woganským wrchnjm neb majorem, welmi krásný muž a udatný bogownjk. Gitka nebyla tak oswjcena, aby o autlém shodnutj se myslj čemu se nadáti byla mohla; ale hrozila se pomysslenj, že snad ruku swau bude dáti muset mužowi, kterýby se gj snad docela ljbiti nemohl. Djwky plakaly a těssily se pospolu; protož wespolek se tak milowaly, že gedna bez druhé býti nemohla.

President z Marnowa byl poslednj mužská odnož z mladssjho kmenu swého domu, kte=

rý skrze podiwnau náhodu wssecky práwa a statky staršjho užjwal. Geho dědaussek měl od dwau manželek swých dwa syny, které gakož matky gegich nestegnau srdečnostj milowal. Neystarssjho zdržel po smrti geho matky domácj nepokog a wlastnj náchylnost u wogenského stawu. Zde wyzjskal sobě lásku a wážnost, které w otcowském domu se odepřely gemu, zde wlastnj zássluhau wyniknul až na stupeň wůdce; ale giž w neylepssjm wěku mnohonásobné nesnáze a protiwenstwj a nebezpečné rány tak podwrátily geho zdrawj, že buď se blj́zké smrti, neboli nedužiwému stářj nadál. Každému pomysslenj na manželské sstěstj a radosti potomstwa se odřeknul. W té spořádanosti mysle a těla geho podařilo se gednomu tak nazwanému přjteli, který ale nic giného nebyl, nežli poslanec newlastnj geho matky, že omrzelého nad sebau k odstaupenj wssech statků mladssjmu swému bratrowi skrze zachowánj rodu přemluwil. Ne dlauho na to umřel otec, a mladssj syn nastaupil weliké bohatstwj. Wůdce odstěhowal se na gediný statek, genž mu zůstal, a žiwot geho plinul tisse a pokogně. U wenkowském wssak tichu a pokogi nabýwal zdrawj, těssiti se opět začjnal z žiwobytj swého, nalezl djwku, které krása a milostná dobrota srdcem geho pohnula, že rád se rozmyslil, skrowné swé gměnj a každý osud s nj děliti. Neystarssj syn geho nastaupil w sslépěge swé=

ho otce; geho wnuk, práwě ten samý wogenský wrchnj, kterému Gitka určena byla, znamenité giž si dobyl sláwy, a president s nesmjrnau horliwostj usilowal na oné spogenj, skrze které obě ratolesti domu spogeny, a starssj opět k wládě statků přigjti měl, které skrz polowic stoletj byl zbawen.

Zdarma snážila se odwrátiti Gitka otce pod rozličným zámyslem od předsewzetj toho, gessto budaucjmu sstěstj gegjmu welmi nebezpečné býti se zdálo; ale on zůstal stálý, i zdálo se také, gakoby tagné k tomu měl přjčiny, a z částky záwisela na tom spokogenost geho.

Tak prosslo několik měsjců. Ku konci negbližssjho podzimku obdržel president zpráwu, že wrchnj wezme powolenj, aby do sjdelnjho města přissel, a newěstu swau poznal. Powěst předessla geg, wyhlassugjc Gitce a sljčnám sjdelnjho města wrchnjho za neykrásněgssjho, neyssleochetněgssjho a neyudatněgssjho důstognjka, o němž mnohé wypraxowali se přjběhy, On to byl, genž skoro samoten gednoho času autokem dobyl nepřátelskau ohradu, nepřátelského wůdce, kteréhož poranil a zagal, nebezpečenstwjm žiwota swého od přjkořj ochránil, a wynesl wen z bitwy, onť to byl, gemuž zapálená wes swého uchráněnj, mnoho nesstastných žiwot neb zachowánj statku swého k poděkowánj má. Giž několik dnj prwe nežli přigel,

nemluwilo se o žádném, nežli o něm; a byť i se wědělo, že zadána gest ruka geho, nezdrželo to předc mnohau krásotinku aspoň od náwrhu k wyzjskánj si lásky geho.

Neydychtiwěgi wšak očekáwala geg newěsta a sestra gegj, a tiché a srdečné gegich rozmlauwánj gedině směřowalo naň. Gednoho wečera byla weliká společnost w gegjm domě, když nenadále otewřely se dwéře, a mladý muž w wogenském oděwu s řádem na prsau, wcházel — geden z těch neykrásněgšjch twářnostj mužských a spolu tak mnoho šlechetného w postawě a wzhledu gewjcj, že oči, genž naň se obracely, mimo wůli zůstali naň opřeny. W uctiwé wážnosti přistaupiw k presidentu, podal gemu list, který on ne tak brzi otewřel, a naň pohljdnuw, an mladého muže srdečnau radostj obgal, swé panj a wšem přjtomným gakož swého synowce wrchnjho z Marnowic představil.

Gitka zarděla se až pod káděře. Toť byl tedy muž ten, s njmž nerozlučně spogena měla býti! Aspoň nebyl gj nepřjgemný; a oko gegj točilo se práwě tak po krásném předmětu wšeobecné pozornosti tagně, gakož wůkol sebe ohljžela se matka wjtězoslawně, řjci tjm chtěgjc: „Tento fenix (ohniwáček), o kterém tak mnoho powěst wypramuge, w gehož pohledu ale mnohem wjce se čte, patřj obdiwowané Gitce!“

I Mlada pohledla naň, a gakýsi tetelegjcj cit a mráz pronikly wssecky wnitřnosti gegj. Tak předstawowala si dokonalého muže. Nápodobný obraz wjdala we snách swých. Ulekla se nad tjm, neboť muž tenť byl ženichem gegj sestry. A když wssecko se hrnulo k němu radostně, odstranila se tisse krwácegjcjm srdcem; on ale skoro si na ni ani nepowssjmnul. W osamělém pokogi swém bolestně zhljdssi do zrcadla — slzami zality se gj oči. I předewzala si, že co gen možná nebezpečného se warowati chce muže, aby nerozhognila se wjce bolest srdce gegjho.

Wrchnj brzi po domácku gednal w domě swých přjbuzných, a wssecko se zdálo djti, gak si otec žádal. Twářnost Gitky neyprw wábila, a přirozená gegj dobrota opautala geg. Spozorowalť sice, že rozum gegj wzdělán nenj; ale on si umjnil, poněwadž byla gesstě mladá, že což bylo zanedbáno, wynahradj, ažby geho manželkau byla. On spozorowal u nj welikau lehkomyslnost a náchylnost k ssperkům a weselostem, a těssil se tjm, že ažby náležitě poznala a si geg zamilowala, w geho lásce a domácjm sstěstj náhradu nalezne za oné hlučné radowánky. Tak obmeysslené spogenj rodiny, kterého se neyprw hrozil, zponenáhla prozbýwalo ohrožitost swau; on přiwikal pomysslenj, Gitku za budaucj společnici žiwota swého si myslíti. Nepocjtilť sice žádné k nj náružiwo=

ſti, a bez nj mohl ſſťaſtný býti; ale ſrdečně byl gj nakloněn, a w těmž pocitu domnjwal ſe, že náležitě ſpokogen bude.

Neobyčegné mu přicházelo budancj ſſwagrowe k němu ſe chowánj. Že mnohem wjc má rozumu a wzdělanoſti, weſměs wjce powahy nežli gegj ſeſtra, přeſwědčil ſe z krátké řeči, ku které gi tak řka donutil. Co Gitka o uſſlechtilém ſrdci gegjm wyprawowala, pogiſtilo geho důměnj, které o nj měl, a wážil ſi gi welice, anižby gi náležitě byl poznal. Ale nebyloť možná k nj ſe přibljžiti, geſſto zaumyſlně ſe wyhybagjc před njm wſſecko wynakládala, což gen bylo w moci gegj, aby každému s njm ſe ſegjtj, zwláſſtě s njm ſamotným, uſſla.

Rodičowé pozorugjce gednánj gegj, mluwili o tom s Mladau. Ona wěděla ſwé chowánj pod rozličnými zámyſly způſobně wymluwiti; že pak ale w ničemž ſe nezměnila, přeſwědčili ſe poſlez rodičowé, že tagnau nenáwiſt proti wrchnjmu, neboli wlaſtně proti ſňatku gegich mjti muſj, geſſto Gitce wětſſj mohowitoſti čáſt určena, a gj gen něco málo wěnowáno bylo.

Mladu zarmautila welice důmnjnka ta, ničehož wſſak nepodnikla k oſprawedlněnj ſwému. Raděgiby wſſecko i ſmrt byla podſtaupila, nežli aby kdy neſſťaſtnau náružiwoſt byla progewiti chtěla muži, který určen byl ſeſtře, a s určenjm tjm tak dobře byl ſpokogen. J

wrchnj poslez mysliti začjnal, že gj protiwný a zármutku gegjho negaké dorozuměnj gest přjčinau, gakž u takowých okolnostech newyhnutedlně se stáwá, a některá pokynutj neopatrně matky posilowali geg w témž důměnj.

Powolený čas wrchnjho docházel ku konci; w naděgi, že neybližšj wálečné tažený poslednj bude, sňatek až k uzawřenj pokoge byl odložen. Bez bolesti, ale prawým pohnutjm rozžehnaw se od newěsty swé, přigal požehnánj od rodičů, od Mlady possepmo zagikawé: Měg se dobře, a odgel.

Gitka tauzebně želela prwnj dni přigemného společnjka, zaměstknáwala se pak w následugjcjch zwlásst s swau wýprawau a obgednánjm budaucjho nábytku. Mlada byla tichá gak wždycky; ale dům, swět byl gj pustý, a gakoby w něm žádných nebylo lidj. Báznj poslaucháwala každého náwěsstj o wogně, regsowánj a mapy bylo neymilegssjm gj zaměstknánjm; měnila se w twáři, když listowé od wrchnjho dossli, a patrně byla nepokogná, když mimo očekáwaný čas nepřissli. Rodičowé, kteřj nikdy gj neporozuměli, nepochopili gi ani tehdáž; nazjwali gi podiwnau, směssnau, zwykagjce pak na obzwlásstnosti gegj, nechali gi býti. To bylo wsseckо, čeho si žádala.

K garu rozstonala se Gitka welmi; nemoc zmahala se mocně. Mlada neodstaupila od postele gegj, ač wyhrožowal gj lékař naka=

ženjm se. Pátého dne kwětaucj Gitka byla umrlcem. Mlady bolest byla weliká a žrawá; předc bylať to ona, w gegjchž náručj zkormaucený otec utěchy nalezl. Matka, gakž obyčegně se djwá těm, kdož w pomjgegjcj wěci celau naděgi swau skládagj, sobě zaufala; smrt milowané dcery pronikla nezhogitedlné gegi srdce, začjnala churawěti. Nesstastnau vdalost ohlásili majorowi. Geho list obsahowal wygew autrpnosti a slússné bolesti, nikterakž ale znamenj obyčegně zaufanliwého skoro si počjnánj nad ztrátau myslenky.

Když prwnj wýraz bolesti přissel, mluwil president o nezměnitedlném předsewzetj, obě ratolesti domu spogiti sňatkem manželským. „Mámeť gesstě gednu dceru, doložil poslez. Mlada ať nastaupj w mjsto Gitky, tak zůstane wssecko gměnj spogené, a opět k staršjmu se wrátj kmenu.“ Ona byla přjtomná. Zimničný mráz trhl s nj po wssech audech; radost a auzkost, naděge a bolest rychle střjdali se w mysli gegj. „Ach Bože!“ řekla presidentka, gaká to směna: „Lia za Rachel!“

Slowa ta bolestj naplnila srdce Mlady. Lia za Rachel! Potácegjc se musela bljzké stolice přidržeti se. Ne tak nelaskawé naráženj swé matky, ale přeswědčenost, že skrze ohyzdnau twářnost swau nikdy manželkau muže krásného a lásky hodného býti nemůže, gestliže posměch a potupu celého swěta na sebe uwrhnau-

ti, a geg brzi omrzelostj a ljtostj po boku swém chřadnauti widět nechce — tož bylo což w okamženj tom smrtedlnau auzkostj swjralo gj prsa. Ona se zapřisáhla, že nesmjrnau oběť, kterau gen záležitosti rodiny od něho wynutiti mohly, nikdy nepřigme, a raděgi wsseckо zlé podstaupiti mjnj.

Nic neprospělo zpečowánj se gegj. Psalo se wrchnjmu, který způsobným okolkem, že nemožné mu, tak rychle po stráté neweſty swé myſliti na giný sňatek, o prodlenj a rozmyſſlenj se žádal. Na tom měla dosti Mlada. Wěděla ť nynj, co gj wěděti bylo potřebj, aby w wážném umyslu swém byla tjm stálegſſj. Po několika neděljch umřela gegj matka z žalosti nad smrtj swé dcery, a Mlada snadno přemluwila swého otce, aby s nj na některý z geho statků wygel, gelikož bez toho gen k wůli panj swé zůstal w městě. Zde laſkawau ochotnostj oſſetřowala a obweſelowala, gediné gj drahý twor, genž gj patřil, a preſident, který dle způsobu panſtwa tento cit nikdy nepoznal, užil u pečliwosti gegj, a nezdál se neſpokogen, že wrchnj aumyſl swůg negaký čas odložil. Ale Mladin protiwný osud geſſtě neumdléwal kalich utrpenj k nowým auzkostem gj přináſſeti. Pozdě na podzim na honu, který preſident náružiwě milowal, padl s njm kůň, a on umjrage na hrad doneſſen. Mlada ſi chtěla zaufati, když geho znamenj, auſkoſtliwé otáčenj twáře k pſacjmu ſtol-

ku geho po množstwj skaupkách wyswětlit a po=
chopiti nemohla. Po několika hodinách umřel
w náručj gegjm, zanechaw gi u wlády celé ne=
smjrné mohowitosti.

Z cela opuštěná, z cela osamělá na šjj=
rém swětě, negaký čas wšemu potěšenj, ano i
každému wyraženj se odřekla; konečně wládl
čas tichau swau mocj i nad nj, a byla opět
schopna, o čem giném, nežli o bolesti swé a po
sobě tak rychle následugjcj ztrátě swých milých
rodičů mysliti. Prwnj bylo, nawrženy sňatek
s wrchnjm zrušiti, a auplnau gemu dáti swo=
bodu. Zdálo se, že wždy to neyprwněgšj by=
la žádost otce, mohowitost k staršjmu kmenu
uwesti. To se mělo i z částky djti, gen ne
tak, gak on mjnil. Psala wrchnjmu; nezatagi=
la, že málo od něho náchylnosti zpozoruge,
představila mu, gak mnoho se k šťastnému žá=
dá manželstwu, a prosila geg proto, aby sobě
a gj samé budaucně wšecko násilj ušetřil, a od
předsewzetj swého odstaupil, které žádného z
obau neučinilo by šťastna. K tomu prosila ho, aby
gj dowolil, poněwadž nynj docela gest na swětě
osyřelá a samotná, na mjsto přetrženého urče=
nj w přátelstwj s njm wegjti; prosila geg, aby
powažowal gi za swau sestru, a zděděné dě=
dictwj za společný podjl, ku kterému tak že
práwo má, gako ona. Konečně dáwala mu
polowic swého gměnj tak upřjmnau wraucno=
stj, tak srdečnau radostj, žeby kdo tak popuzen

býti musel gako wrchnj začátkem gegjho listu, aby we wssech slowjch těch nic giného nespatřowal, nežli usilugjcj tauženost, by gen od sňatku s njm za gakaukoli cenu se sprostila.

Pln newrlé mrzutosti posadil se, aby gj hned odepsal. Propustiw gj w auplnau swobodu, odřekl se wssemu požádánj o ruku gegj, odeslal gj wssecky listy gegjho otce, genž k tomu směřowaly ohledu, a zawrhl též práwě tak určitě u welikém se rozhorlenj aumysl gegj, děliti se s njm o wssecko swé gměnj.

On byl welmi rozloben — swědomj mu wydáwalo swědectwj, že nenj žádný possetilec; on myslil, že skrze gednánj swé u každého, tedy, i u Mlady zjskal sj důwěrnost, a nikdy žeby s to nebyl, oddati se nechat s djwkau, kteráby z cela dobrowolně mu nepodala swé ruky. K čemuž tedy takowé okliky? Proč tak weliká oběť? Čili tak byl snad nesnesitedlný, neboli tak opowržené smeysslegjcj, že polowic wynaložil gměnj, aby zbyla ho z krku?

Nad listem tjm rmautila se Mlada, gessto smeysslela předc welmi dobře; pak ale popudila gi hrdost, která z každého páchala řádku, a bolestně pocjtila, gak wýborný byl muž ten, gemuž se odřekla, od něhož nepřemožitedlná překážka, gakž to gmenowala, oddělila gi na wěky. „Lia za Rachel!" zawzněla w ussjch gegjch, gestliže i kdy ljchotjcj možnost klamnau

naděgj na mysl gj přissla, a aumysl gegj opět byl obnowen.

Když wrchnjho zlost přessla gesstě gednau četl Mladin list. Neyprw napadlo mu, což w rozhorlenj swém dřjwe nespozorowal, krásné, prawidelné psanj a sloh plynaucj. Myssleny nebyly sprosté. Pomyslíw se w djwčin staw, nalezl cosi autlého a krásného w gednánj gegjm a cosi srdečného w obmeysslenj s njm, i začjnal wysoce wážiti si djwky, genž zpečowala se býti manželkau geho.

Tak uplynul celý rok po otcowě smrti. Wrchnj powyssen byl zatjm až za plukownjka (obrssta), a Mlada gen náhodau neboli tagným způsobem obdržela od něho zprávu. W tom skrze proměnu, kterau na hradě předewzjti nechala, bylo potřebj, aby z ložnice otce gegjho wynesseno bylo nářadj, které až potud z uctiwosti nepohnutedlně státi nechala. Psacj stůl postawiti si dala do swého pokoge, a zřjdila geg dle pohodlnosti swé.

U zaměstknánj téhož bolestně se pamatowala na poslednj okamženj swého otce a marné wynasnaženj swé, aby znamenjm geho byla porozuměla. Giž tehdy prohledala celý stolek, ale ničehož nenalezla. Nynj skrze přenássenj na zadnj straně ssiráků widěti bylo ukryté ssuble, o kterém dřjwe ničehož newěděla. S tagnau hrůzau ge odwjragjc nalezla — několik starobylých spisů w obálce, na které rukau

gegjho otce bylo psáno. Četla. Gak welice ale užasla a se ulekla, když z listů těch porozuměla, že pozděgi učinil praděd gegj rozkaz, w kterém předesslé ustanowenj odwolal, a staršjho syna w práwa geho dosadil! Gegj otec nalezl rozkaz mezi tagnými papjry swého děda; a gak se zdá, ani panj geho, ani mladssj syn ničehož o tom neweděli, sicebyl geg byli zkazili. W bohatstwj a hognosti wychowán a na ně zwyklý, president neměl dosti sjly, aby weřegným oznámenjm tomu wssemu se odřekl; že pak swědomj nedalo mu pokoge, snážil se skrze oné spogenj rodin obogjho aučelu dosáhnauti.

Dusse drahá! stogjližto pak za to, aby si co kdy, byť i dosti málo nespraweblíwě sobě přiwlastnila? Statek nespraweblíwý nebýwá požehnán. A byť pak i byl, stalobi se to pauze z toho ohledu, abysi skrze dobré skutky twé giž zde odměněn, po smrti wssak tjm hroznēgi byl trestán; zagisté skrze celý wěk twůg w nábožných dobách swědomjby tě muselo mučiti wyhrožugjc budaucjm saudem Božjm, zwlásst na smrtedlné posteli. Pomni, že ničehož na swět gsi newzala, a ničehož sebau ze swěta newezmeš; gen skutkowé následowati tebe budau na wěčnost. Čili snad wěčné trpěti chceš po smrti swé za nepatrnosti tohoto swěta, které nespraweblíwě ač pod zdánliwostj sprawedliwau za žiwa gsi přiwlastnila sobě! Nemeylete se,

prawj pjsmo swaté, zlodėgi newegdau do králowstwj Božjho. Mimo to hřjch ten odpuſſtėn nenj, dokud nenawrátjš. Snadno odcizjš, ale těžko nawrátjš. Bůh nepřigjmá žádných wýmluw, on prawj: Nepožádáš ničehož, což geho (bližnjho) gest.

Nynj pochopila Mlada co auſkostiplným znamenjm oznámiti gj chtěl otec, a tisjceré myſſlenky a city náhle gi obkljčili. Negakau chwjli seděla gako ohroměná, osudný list w rukau držjc. W mysli wſſak, gakož byla gegj, nemohlot žádné zbýwati pochybnosti o tom, což zde činiti se má. Rozmyslila se; rychle wzchopiwſſi se wzhůru, anižby komu, aniž i poručnjkowi swému byla o tom co oznámila; wſſecky přjprawy k cestě do sjdelnjho města strogiti rozkázala, kde hraběnka z Dechnic, Marnowá sestra, byla přes zimu. Ona ſſla zrowna k nj, žádagjc, aby předwolati nechala muže swého, poněwadž důležité tagemstwj týkagjcj se rodiny oznámiti má gemu. Hrabě přiſſel; a Mlada wytahſſi papjry gemu ge podala, prosjc, aby ſſwagrowi (swatu) swému psal, a geg žádal, aby k přigetj statků se strogil, které okamžité odstaupiti hotowa gest.

Hrabě a hraběnka hleděli w němém ustrnutj na Mladu. Newěděli čemu wjc obdiwowati se magj, weliké oběti, čili pokogné weselosti, kterau u tak welikomyslného se odřeknutj se chowala. Konečně padla gi na ſſigi hraběnka, řkauc: „I což nepowážila gsi, ſſlechetná

djwko, že nynj chudičká budeš, wsseckо odstupu-gjc mému bratrowi? Což nemáš žádných wý-minek? Napiš ge! Žádey co chceš! Gá znám Wogslawa mého, on se radostně s tebau rozdělj o wssecko, což podržeti nelze." U radost-ném pocitu, že k sstěstj swého, milence učinila základ, plesala blažjcj rozkossj. Skleśssi w hra-běnky náručj, zwolala w slzjch plynauc: „Gá gsem přesstastná, když bratr twůg obdržj a přigme, což geho gest před Bohem a každým sprawedliwým saudcem. Co gsem po tetě zdě-dila, postačj k mým potřebnostem; wjce si ne-žádám." Gesstě gednau oba srdečně usilowali manželé; ona ale ničehož wyminiti si nechtěla, nabjzegjc ge sama, aby bratra swého dlau-ho na radostné náwěsstj čekati nenecháwali.

Hrabě psal w tom zápětj; hraběnka ne-dala odegjti Mladě, a wážila si gi gako an-děla strážce, genž do gegjho domu přinesl po-žehnánj. Mlada nalezla z částky giž w lásce přjbuzných swau odměnu; gesstě wjce ale k Wogslawowi podobnost táhla gi k sestře geho. Blažena, tak gmenowala se hraběn-ka, měla barwu a twářnost swého bratra, mě-lať i stegný s njm hlas, kteréhož zwuk naň pamatowal gi. Mladu gako negaké kauzlo k nj winulo; ráda s nj bývala, a několik zde zažila dnů welmi radostných.

Zatjm plukownjk obdržel list od swata swého, a ustrnul nad sslechetnau myslj Mlady.

Nikoliw, že mohowitost nawrátila, která aupl=ným gj nepatřila práwem, bylot což geg po=hnulo, — on cjtil, že gednati tak musela, že i sámby tak byl gednal — ale způsob, kterým to činila, z cela nezisstné, usslechtilé gednánj, auplné zapomenutj na sebe, a překrásná důwě=ra w přátele swé pohnuly a geg wábily. On se pamatowal na minulé časy, a zdálo se mu, gakoby žiwot geho po boku Mlady krásnégssj musel býti, nežli Gitky; wyhledal prwnj list gegj, w kterém geg prosila, aby dálssj s nj známost opominul, nalezl w něm mnoho, což před rokem ginák mu přicházelo. Žádal si blj=že Mladu znáti; geho srdce bylo swobodné — a tak wznikalo w něm pomysslenj, že ona známost se opět snad může obnowiti, a tjm způsobem sslechetná, welmi citedlná djwka u wládě swého bohatstwj žeby zůstati mohla.

On gj psal, a progewil neyautlegssj wáž=nost a neywraucnégssj swau přjwětiwost. Ne=chtělť ničehož o odstaupenj mohowitosti bez wýminek slysseti; nawrhl, aby se buď s njm rozdělila, neboli zanechala — wssecko, gestližeby rozmysliti se mohla, dle staré žádosti otcowy, si geg wzjti.

Mlada přečetssi list, po celém těle se třássla; wraucnost k Wogslawowi procjtla w celé swé moci. Stála — pochybowala — radostná budaucnost wznássela se před mysl ge=gj. Nynj ale pohljdla w zrcadlo. — „Lia za

Rachel!" zněło gj w uffjch. Přirownáwagjc twářnost swau k překrásnému Wogslawowa obličegi, pomyslila si, co o tom bude sauditi swět; rozwážila, že možná nenj, aby z náchylnosti, ale z pauhé gen welikomyslnosti oné nawrženj gj učinil — a přemohssi swé welmi pohnuté srdce, odřekla se gemu. Aby se wssak nezdálo, že swémyslná gest a dobrotu geho rmautj, wymjnila si z celé mohowitosti krásný statek Radostow, který nesmjrně se gj ljbil, že w romantickém byl položenj a nedaleko od Miljnowa, kde sestra Wogslawowa, kterau welice milowala, wětssj čásť roku se zdržowala, odtudž že častěgi o něm uslyssj, a u něho bljžegi bude, se nadála.

Ačkoli w ssetrné srdečnosti uwedené bylo Mladino zpečowánj se, bylté předc Wogslaw, který si welice gi wážil, tjm urazen. Z listu se domnjwal, že gistě naň gest nelaskawá, a on gj protiwný gest, o čemž giž w otcowském gegjm domě slýchal. I nemohlť u wědomosti swých zásluh a swého beze wssj auhony k nj se chowánj toto gednánj gegi si wyswětliti ginák, nežli že pocházj z křiwých předsudků a neb z přirozeného si geg zosskliwenj. Oba způsobowé muselit mu bolestnj býti; a od té doby ginák nepomyslil na onu podiwnau djwku, nežli u welikém zapásenj citů. Powažowalť ale to za swatau powinnost swau, tak o budaucnost gegj péči mjti, aby nikdy

přjčiny neměla, odřeknutj swého litowati. Protož následowalo w listu k geho sestře právnj odstaupenj Radostowa se wšjm, což k tomu patřilo, a s giným gesstě nadánjm, mimo gednu Charta bianca na geho plnomocnjka s tau srdečnau prosbau, aby Mlada dle ljbosti od něho si wyzwedla na list ten peněz. O dělenj ostatnjho že u nawrácenj swém, ku kterému co neydřjw gen možná si přispjšj, sám mluwiti bude.

Mlada cjtila lhostegnost, kterau obsahowal plukownjkůw list, wykládagjc sobě gi, gakož zdánj gegjmu bylo možná. S djkůčiněnjm přigawši upsánj na Radostow, před očima Blaženy rozstřihala onu Charta bianca až k Wogslawowa podpisu, a wložila geg na památku welikomyslnosti geho za ňadra. Blažena pozorowala gi wážně a zpytně. Napadáwali gj w gistých přjležitostech myšlenky; nynj ale byli swětlegšj a určitěgšj. Ona mlčela, aby skrze prostořečnost pro šetrné ukrýwánj citu gi nezalekla.

Když byla samotna, pokládala se za šťastnau, že w nawrženj Wogslawowě, nesmjrnau oběť welikomyslnosti geho neswolila. „On mne nemiluge. I gakžby to mohl! On mne nezná,“ zwolala bolestně, „ničehož na mně nenj, cožby muže wábiti mohlo ke mně. A kdybych i co byla, bylaťbych to gen těm, kdožby

se wynasnažili, lépe mne se naučit znáti. A Wogslaw sseternosti té si newezme!"

Zůstala gesstě několik neděl u Blazeny, a pak wrátila se na osamělý swůg hrad, aby se wssjm ostatnjm odewzdala geg plnomocnjkowi swého stregce. K užasnutj swému slyssela, že mu nařjzeno, aby pod tau gen wyminkau wssecko přigal, gestližeby totiž čehož k ponawržensj měla. W přesladký cit djkůčiněnj a pohnutj rozplýwalo se srdce gegj; prohlásila se určitě, že ničehož si nežádá, a nechala si o tom od swého poručnjka, který nad přjliš kwapnau welikomyslnostj gegj se welmi rozhorlil, wyhotowiti pjsemnost, odewzdala wssecko, a po několika dnech w společnosti woganské owdowělé důstognice odgela do Radostowa.

Přjgemné bylo gj překwapenj, že hraběte Dechnic a panj geho zde u přjgezdu swém nalezla, kteřj gakožto sausednj wljdně na nowém gegj wlastnjm statku gi wjtali. Celý hrad, pokudž to w krátkém času bylo možná, dle Wogslawowa nařjzenj zaopatřen byl se wssjm, což k pohodlnosti, ozdobě a co k neywesele gssjmu žiwobytj patřj. Welmi spořádaná knihowna, geden pokog s wybranými rytinami, wýborné hudebnj nástroge, wyhonisstě těch neywzácnėgssjch a neyljbeznėgssjch kwětenek a bylin; zkrátka: wssecko, čeho wzdělaný člowěk w samotě může zapotřebj mjti, práwě gak wtipně, takť i skwostně způsobeno bylo. Hraběnka wssu=

dy prowáděla Mladu, a ona gj následowala plesagjcjm srdcem a patrným pohnutjm. „Rekni bratru swému, promluwila posléz', gak weselau si mne widěla, gak dar a pozornost geho mne těssj, a žádey ho, aby wraucj djky pohnutého srdce za odměnu wljdné geho dobroty přigal!"

Třetjho dne wrátil se hrabě a Blažena do sjdelnjho města naspět s tjm předsewzetjm, že brzi do Radostowa přigdau, a dále pak s Mladau wesele si pobydau. Ona potřebowala negaký čas, aby w swém domě, w swém nábytku sladkému připomjnánj si sstědrého dárce uwykala. Geho památka byla neymilegssjm gj zaměstknánjm w samotě; ale gegj srdce, gegj čilá mysl brzi důležitěgssjho nalezla w zřjzenjch a plánech, které k zlepssenj stawu poddaných wymeyssleła. Tak ostatek zimi prossel, a z gara přigeli rozmilj sausedé na Radostow. Nynj měla společnost tak milau, a z ohledu sebe důležitau. Ona býwala skoro každého dne na Miljnowě neboli rodina u nj, a Wogslawowy listy odesjlány z wogska w taužebné očekáwánj změnily tichý žiwota způsob těchto tichých lidj, genž auplný brali podjl na osudu geho.

Poslednj geho psanj obsahowalo wygew citů w ten wečer před welikau bitwau, která na druhý den byla určena. Byloť wážené a přismutlé; zdálo se gakoby negaké truchliwé měl

předcjtěnj. Teſkliwě očekáwalo ſe druhé pſanj w Miljnowě, a mnohem wjce w Radoſtoſtowě. Nepřicházelo. Wědomoſt o dobytém wjtězſtwj oznamowaly nowiny; mezi těmi, genž neyſlawněgi ſe wyznamenali, a mezi těžce poraněnými ſtálo gméno geho. Zrawá boleſt a ſtraſſliwá ſtaroſt zakljčila Blaženu — neſmjrná auzkoſt Mladu po dwa dlauhé dny w neſneſitedlné trwagjcj hrůze a naděgi. Třetjho dne došſlo pſanj od Wogſlawowa komornjka. Plukownjk bitwu, která ſkoro giž byla ſtracena, neohrožitedlnoſtj ſwau a dobrau wůlj pluku ſwého opět obnowil, a k wjtězſtwj dopomohl, an w čele ſwých kyryſnjků na mocně ſe hrnaucjho nepřjtele ſe uwrhna, zawřené řady prorazjw, zmatek a poděſſenj w ně uwedl. Přjkladem geho nabyli oſtatnj ſrdnatoſti; utjkagjcj ſe ſtawili, a rozptýlenj ſhromáždili ſe opět. W potýkánj byl ſſawlj raněn do hlawy; geſſtě na ſwé nebezpečenſtwj nedbage, dále proti nepřjteli uſilowati chtěl, když druhá rána k zadu geg ſ koně ſrazila, a celé průčelj geho eſcadrony u newědomoſti a nepozornoſti přes něg ſe hnalo. Po bitwě wytáhli ho za mrtwého ze zabitých, a byť i u odeſjlánj téhož liſtu aſi oſm dnj po udaloſti té geſſtě byl žiw, předc malé neb žádné zbýwalo naděge k zachowánj geho.

Hořké ſlze plynuly w Miljnowě a Radoſtowě nad neſſtěſtjm a hrozjcj ſtrátau geho. Nynj teprw cjtila Mlada, gak welmi

gj Wogslaw gest milý. Z přjlissné žalosti upadla w nebezpečnau nemoc, a Blažena w stegné pečliwosti trwala gak o rozmilého bratra, takž i o rozmilau přjtelkyni swau; nemuselaťby ale ženau býti, kdyby tento úkaz gi byl nepoučil, že předesslé gegj důménj prawdiwé gest, a Mlada že miluge bratra gegjho. Nepochopitedlné gj wssak bylo, proč asi o sňatku s njm ani slysseti nechce; že pak přjsnau mlčenliwostj se Mlada w citu swém nezmjnila, snážjc se prawau nemoci přjčinu zatagiti před Blaženau, srážela gi powážený, nabjzeti gi k přiznánj se ze swého tagemstwj, které zaumyslné ukrýwala.

Dwě neděle minuly w newyslowné auzkosti a zármutku. Konečně přisslo druhé psanj. Komornjk oznamowal hraběnce, že sice naděgi má plukownjk k žiwobytj, ale sotwa že kdy docela se pozdrawj, gessto welmi hluboké a nebezpečné byly rány geho; též i zdá se, že geho pán w těch okolečnostech sotwa dělssjho si wěku žádá, gsa zastesklý a mrzutý.

List ten způsobil přátelům radost i žalost, u Mlady wssak rozmnožil k němu lásku. Geho obraz přicházjwal gj w pamět u pokogných dnech w celém blesku krásy přerozkossný! Nynj ani neodstaupil chwjli gi z mysle; wždy ale zdál se bledý, nemocen, těžkomyslný, a protož neodolatedlně wábný. Nynj toho litowala, že ruky swé mu dáti odepřela; nynj

byloby gj možná, dosáhnauti toho, což neyhodnégssjm gegjm aučelem se gj zdálo býti — gemu z cela obětowati se, smutný osud geho přigemným učiniti, a mnohé starosti unawenau mysl geho zbawiti. Překážkau giž wjce nebylo geho krása, gessto kauzlo gegj wětssjm djlem zrussené, a ona gemu se wyrownáwagjc mohla geho sstěstjm býti.

Starostliwě ukrýwala tyto swé city w mjrnau přátelskau autrpnost; Blažena wssak poznawssi gegj srdce w tichosti, anižby se komu byla zmjnila, z lásky Mlady a smeyssleni swého bratra krásné se nadála budaucnosti, w které sstěstj celé rodiné se rozkwesti mělo.

Po několika měsjcjch přisslo psanj od samého Wogslawa. Giž opět powstati, a po chwjljch čtenjm a psanjm zaměstknáwati se mohl. Geho rány se zhogily; následkowé ale gich, psal on, že celé žiwobytj mu protiwné učinj. Budaucnost že proň w strasslíwé hrůze rozwinuge se; a kdyby obáwati se nemusel, že sestru swau a celému domu nesnesitedlným obtjžj břemenem, takby gediné k pomyssleni možným bylo to zmjrněnjm a rozptýlenjm pro něho, kdyby neybližssj podzimek k njm přigjti, a w společnosti gegich ostatnj dni wěku swého strawiti mohl.

List geho zrawau těžkomyslnost tak patrně gewil, že Blažena a manžel gegj srdečně byli pohnuti, a Mlada sotwa ukryla swé

slzi. W témž okamženj psala mu hraběnka, žádagjc geg co neylaskawěgi, aby co neydřjwe přigel, ubezpečugjc geg, že gegj i manžela gegjho bude neywětssj to snážnostj, žiwobytj gemu přjgemné učiniti, že na přjsstj geho gako negakému sstěstj se těssj, a že w budaucnost mnohem ljbeznégssj a krásnégssj naděgi skládá.

On měl přigjti; Mlada měla opět spatřiti geg; bljzko u něho — s njm žiwa býti! U těhož powáženj měnjcj se citowé stjhaly se u baučliwém si počjnánj w prsau gegjch: dychtěnj a radost, bázeň a starost. — Dusse má drahá! ty hledáš zdarma na swětě w kom ginéni prawau radost a stáleho potěssenj nežli — w Bohu. Láska nemáli půwod z Boha, a newedeli k Bohu, hřjssná gest, připrawugjc zde na swětě nesstěstj, na wěčnosti pak zahynutj přenesstastné. Uč se z náchylnosti a lásky k něgakému tworu mnohem wětssj lásku dokazowati skutkem k Stwořiteli swému. I shledáš, že prawá láska, wždy trwanliwá radost k nalezenj pauze a gediné gest gen w Bohu. Wssecka swětská láska pomine, a gestliže wznik wzala z Boha, tjm wraucnégi w lásku k Bohu se rozplyne. — Podzimek se konečně bljžil, a po giných wjce listů přissel i geden od Wogslawa, který swé přjsstj na neybližssj dni oznámil. Mysl geho zdála se těžkomyslnosti, následku tělesných geho bolestj sprosstě-

na býti; on byl méně zkormaucen, a i se zdrawjm gakž tak spokogen.

Woguslaw wěděl, že Mlada nedaleko od sestry geho se zdržuge, že skoro wždy u přjbuzných geho býwá, ačkoliw Blažena zaumyslně w listech swých málo gen se zmjňujwala. Bylať to z částky hořká přjsada k radostem, kterých se tam nadál skrze to, že často scházeti se bude muset s osobau, o kteréž patrné nelaskawosti welmi swětlé důkazy mjti se domnjwal. Myslilť ale, že snad u spolu zacházenj a z cela pokogných okolnostech ona nepřjgemná kyselost mezi njm a někdegssj geho neweéstau wymizj.

S tjm rozmeysslenjm se objrage, w krásný podzimnj den nastaupil cestu. Wzdálenost byla znamenitá; okolnosti geho nedowolily mu daleko za den konati cestu, a teprw osmého dne w neděli ráno byl na bljzku budaucjho obydlj swého. Když z daleka spatřil čerwenau střechu od Miljnowa, gakýsi radostný cit zmocnil se srdce geho. Baurliwý hluk a diwoký žiwot wogny nezanechaly srdce geho necitné k radostem blaženosti domácj. A byť i nessťěstj geho k čistému gich zažjwánj přjzniwé býti se mu nezdálo, giž napřed těssilž se nad spokogenostj sestry a swata, gimž srdečně náchylnu býti si předewzal. Nynj rozeznal i u něgaké wzdálenosti na kopci swrssek radostowské wěže; brzi na to spatřil na stráni bjlý způsobný hrad,

genž skrze stromy gasně wyrážel. Tam zůstáwala ona podiwná djwka, která polowic swého gmenj někdy za to chtěla dáti, aby gen oddána s njm nebyla.

Zamyšslen w rozličných domnjnkách, gak asi ho přigme, gak se chowati asi k němu bude, dělal u srdečném potěšsenj náwrhy, gak sslechetnau obět gj odměnj, a polowic wýnosů gj každý rok dáti mjnj ze statků, které z dobré wůle odstaupila gemu.

Zatjm přigjžděl do gedlowého stromořadj milјnského. Na hradě spatřili giž kočár geho. Blažena, gegj manžel, djtky i obywatelé pospjchali mu naproti, wssickni wjtali geg radostným prowýskowánjm. Sestaupiw radostj přeplněn z kočáru, uwrhl se w náručj swých rozmilých, ge wssecky přiwinuge slzawau twářj k tlukaucjmu srdci swému. Wlastencký cit, sstěstj milowánu se spatřiti, zmocnily se mysli geho, neyčisťssjch lidských radostj gemnau gi činjce. Přjbuznj nalezli welice geg proměněna, nikterakž ale, gakž gim psáwal, nepodobna sobě. Dwě welké gjzwy přes čelo a twář činily nezpůsobnau sice krásnau geho ljcnost, a kwětaucj geho barwa (pleť) byla strávena; ale bylo gesstě weliké geho gistrné oko, sslechetná twářnost, gesstě byl hrdý geho wzrůst, geho sslechetná postawa, ač malá bolest na noze překážela mu w chůzi. Žádný ze zámeckých nesměl Radostowským, kdyby snad některj by=

li k službám Božjm sem přissli, ani slowa powědjti o přjsstj plukownjkowu. Mladu dle obyčege w neděli mimo okolnj hosti očekáwali k obědu. Blažena o potřebném umluwiwssi se s manželem, ostatnj wywesti zanechala plukownjkowi. Chtělať, aby spozorowal srdce Mlady, a poněkud se přeswědčil, nenáwiděn že nenj. Když Mlady kočár přigel na dwůr, gesstě gednau pamatowala ostatnj na to, o čem umluwili se. Mlada wcházela; Blažena s některými z společnosti ssli gj naproti, tak gi obstaupiwsse, že plukownjka, kteréhož přjtomnosti se ani nenadála, ne tak hned mohla spozorowati. Nenadále stranau se onen přibljžiw, promluwil k nj. „Wogslawe!" zkřjkla ulekuuta a se třesauc, a ruku přikládagjc k srdci. Rychle obrátila se; on stál před nj. Tetelegjc se gako omráčena podala mu swé ruky, nemohauc promluwiti ani slowa; ale w gasných očjch, w slzách, které gi polily, swjtila se neyčistssj radost, překwapenj srdečné lásky. Ona držela ruku geho silně a dlauho. „Po dlauhém času widjme se opět!" wzdychla pak z hluboka, patřjc gemu zgewnau laskawostj w oči. Plukownjk se zarazil. Takowému přigetj nikterakž se ani nenadál. On sám nebyl mocen hned řeči; pak se gj tázal, zdaližby geg byla poznala, kdyby dřjwe nebyl k nj promluwil, kdyby geg zde u sestry geho nebyla spatřila? „I w tom okamženj, dj mu Mlada,

mezi tisjci lidj, na každém mjstě!" „Gá gsem se welmi proměnil," řekl plukownjk. „Oni trpěli tak mnoho," přetrhssi řeč geho pohnutým hlasem prawila: „my wjce nežli tři neděle myslili gsme že k spomoženj gim nenj! O, totě byl čas přesmutný!"

Ach přesmutný, neybjdněgssj gest staw člowěče twůg, když na Boha zapomjnage w hluku swětském blaženost hledáš! Ty zapomjnáš na Boha, Bůh zapomene na tebe; ty nedbáš na Boha, Bůh nebude dbáti na tebe. Toto prawj Bůh: „Znám skutky twé, že wlažný gsi, a ani studený ani horký, wywrhnu tebe z ust swých — z paměti swé — z počtu wywolených — k zahynutj wěčnému! — Bůh nezapowjdá lásku přátelskau a manželskau, ale nemá ničehož tobě na swětě milegssjho býti nežli Bůh. Od Boha máš wssecko, k Bohu musjš přigjti, Bůh gest láska, a wssj lásky neyhodněgssj. Chcešli spasenj wěčného dogjti, ku kterémuž powolán gsi, musjš za žiwa milowati Boha nadewssecko. —

Tu se pozastawila; neboť cjtila, žeby slzj swých utagiti nemohla. Nynj přistaupila též i k nim Blažena, genž dosti widěwssi, skončila řeč pohnutau welmi. Posadili se. Wůbec se rozmlauwalo, a Mlada zponenáhla nabýwala přirozené vpokogené mysli.

Když ke stolu se sslo, wzaw Dechnic swata swého za ruku, wedli se spolu; Mlada

záwiděla hraběti, že malé služby té prokázati mohl Wogslawowi. Za stolem byla společnost zwučná a weselá; připjgelo se na zdrawj; wšickni byli w žertu a smjchu. Gen dwě osoby nemohly se s wšeobecnau weselostj shodnauti; plukownjk, gemuž spořádanost mysle, a Mlady se k němu chowánj přjčinau bylo wážného rozmeyšlenj, a Mlada, genž w swatém pohnutj a radosti žádného giného pocitu žiwěgšjho nebyla schopna. Po obědě rozešli se cizj; rodina zůstala s panem farářem samotna. Byltě studený podzimnj den. Hrabě nawrhl, aby w Blaženině pokogi nechalo se we franklinských kamnech zatopiti, a tam segjti se. Panj wzali swé pletiwo, mužowé swé fayfky a zasedli si okolo plamene; ljbezné swětlo, skrowné teplo, opětawý praskot ohně občerstwily a rozweselily mysle. W tiššjm spolku otewřelo se plukownjka srdce; k wyprawowánj byl náchylněgšj a howorněgšj. Řeč obrátila se na wognu, na rozhodugjcj bitwu, w které bez málaby o žiwot byl přišel. On wyprawowal horliwě, popisowal žiwě, obšjrně a strašliwě city swé, když šawlj byl do hlawy raněn, na koni se wjce držeti nemoha, spadnul, a nynj na zemi leže při auplné paměti koně swé klopotem se hrnaucj eskadrony k sobě se přibližowati cjtil. Mlada poslauchala negakau chwjli pozornau autrpnostj ale welikým se přemaháňjm; poslez přemožena gsauc citem

poznáwagjc, že mdloba gde na nj, powstala, aby wyssla z pokoge wen. Ale wráworala, což spatřil plukownjk rychle powstal, aby gi pomohl. „Můg Bože! slječno! co se gim stalo?" tázal se zaleknutý. I Blažena přiskočila, wywedli gi do stranného pokoge; plukownjk držel gi w náručj, Blažena dáwala gj woňawku k nosu. Laskawau pečliwostj dotazowali se na zlau gegj náhodu. Mlada z hluboka si wzdychla. Onť byl žiw, držel gi w náručj, zdál se tak srdečné o ni pečliw! Nabýwagjc opět sjly, dáwala winu swé mdloby teplu z kamen, kterému gesstě nebyla zwyklá. Posadiwssi se žádala, aby do společnosti se wrátili, že hned následowati bude. Plukownjk nechtěl od nj odegjti, ažby dokonále gj bylo dobře; na usilowánj gegj odessel s Blaženau. Mlada potřebj měla samotné čtwrt hodiny, aby po nenadále radostných udalostech dnessnjho dne zpamatowala se. Wogslawowa srdečná autrpnost, geho přjwětiwé k nj se chowánj bylo gj welmi milé. Ani na mysl gj nepřisslo, žeby w gednánj tom gen zdánliwost wraucj náchylnosti býti mohla, gsauc spokogena, že každé nedorozuměnj si gegich změnilo se w obyčegnau přjwětiwost.

Meylilať se; plukownjk nebyl z cela pokogný. Způsob, kterým geg přigala, gegj po celý den k němu se chowánj na odpor stály geho smeyssleni o nelaskawosti gegj k němu.

O tom rozmeyšlege počjnal zwláštnj náchylnost w sobě poznáwati k djwce, která twárností swau ani obyčegného muže přiwábiti s to nebyla. Mlada nawrátila se w společnost opět, byla z cela weselá, rozmlauwagjc beze wšj nucenosti; gedině plukownjk byl tichý a zamyšlen. Když ohlásilo se, že kočár giž na ni čeká, wyprosil si dowolenj, aby nawštjwiti gi mohl, k čemuž srdečnau swolila radostj.

Přigel druhého rána, a byl gako wzácný přjtel přigat. Prowáděla geg po swém statečku, a ukazugjc wšecky geho přednosti a pohodlnosti prawila, gak za šťastnau se pokládá, že tomu, gehož pozorné dobrotiwosti wšecky tyto k poděkowánj má radosti, dnes wděčné z toho progewiti může city swé. Wogslaw byl pomaten, a podiwně od podiwných okolicnostj pohnut. Když nawrátili se w pokog, a Mlada o lhostegných wěcech mluwiti chtěla, wskočiw do řeči řekl: „Nikterakž, rozmilá slječno! tak zůstati to s námi nemůže. Dlauho čekal gsem přjležitosti, abych s njmi o záležitostech našich mluwil, a kdyby nešťastné přjhody nebylo, genž předsewzetj pro budaucj můg žiwot zrušila, dáwno na dowolenau bylbych přigel, a záležitost onu skončil.“ On gi nynj prawil, že pewně si umjnil, nynj, an churawost a těžkomyslnost wšecku odgala mu naděgi k domácjmu štěstj, mohowitost swau na dwa djly roz-

děliti, geden synowci swému rozkazem přiwlastniti, a druhý k auplné wládě gj wydati. Mladu polily slzy nad řečj plukownjka. Nebylot to pohnutjm nad sstědrostj geho; bylt to zármutek nad stawem a pomysslenjm si bjdného žiwobytj geho. „To nemagj činit!“ zkřjknauc pronikawě, uchopila se ruky geho; „radostem žiwota neylepssjm tak náhle, tak odhodlaně odřjci se nemagj. Oni proměněgi staw swůg, naleznau djwku ——“ „O tom nepochybugi,“ řekl gj Wogslaw, „djwek, které skrze mneby panj, brzi pak wdowau a magitelkynj mohowitosti mé býti chtěly, naleznu až na zbyt. Ale kdybych y nemaudrosti té měl se dopustiti a se oženit, muselatby žena do cela mně a způsobu žiwobytj mého se oddati; muselakby swětu a radostem geho se odřjci, u churawého, snad u diwného muže sedáwati doma, a w samotě té společnicj, wyrážegjcj a podjl beraucj mau přjtelkynj býti. Kdež pak nalezl bych takowé djwky, genžby k tak nesmjrnému podniknutj se rozmysliti a schopna býti mohla? Onyt nahljžegj, že to wěc nemožná gest. Kteraubych nalezl, neučinilaby mne sstastna, a kteréby sstastna mne učiniti mohly, k čemusi lepssjmu se rozmyslj.“ Mlada mlčela. Gegj srdce bylo welmi pohnuté; naděge minulosti se gj předstawowala — powzdychla, anižby odpowědjti byla mohla. —

Swětomilo! ty z lásky k milé tobě osobě chceš wssecky nesnáze podniknauti, z lásky k osobě, s kterau gen kratičký čas wezdegssjho putowánj w manželstwu býti si žádáš neb gsi. Wynasnaženj twé gest chwalitebné a Bohu milé. Zdaliž ale blaženost a sstěstj tohoto swěta nenj pauhý, ano ani stjn proti wěčné slávě a blaženosti nebeské? Dussi twau spokogiti nemůže nikdy na swětě i ta neywětssj radost; ty taužjš po blaženosti nebeské. Kdy gsi ale tolik pro spasenj swé dusse činila, gako činjš pro wezdegssj radowánky? Kdy gsi wykonáwala tak ochotně swé powinnosti, kdy byla gsi tak trpěliwá z lásky k Bohu, gako býwáš z lásky k člowěku? — Pro Boha a spasenj swé musjš tedy wjce, nesmjrněkrát wjce podstaupiti, nežli z lásky k člowěku. Smrt odegme tobě wssecko. A nečinilali gsi ničehož neb málo co z lásky k Bohu, nikdy k Bohu, blaženosti wěčné přjstup mjti nebudeš. Gaká přjprawa za žiwa, takowá odměna po smrti. Co rozsjwá člowěk, to bude také žjti. —

Gesstě gednau usilowal wážně Wogslaw, aby dar ten od něho přigala; ale práwě tau samau wážnostj odepřela ponawrženj geho. Gediné ozdoby swé matky, které sebau přinesl, aby nezarmautila geho dobrau mysl, wzala od něho, přislibiwssi gemu wraucjm důrazem, že gakby gj čeho potřebj bylo, k němu že se uteče, z čehož patrné gegj silné předsewzetj bylo.

Odgel na polo spokogen, na polo mrzut, s tjm wssak aumyslem, aby sslechetnau djwku onu lépe naučil se znáti.

K tomu se nahodila brzi přjležitost. Mlada přicházjwala obyčegně, ano i častěgi na Miljnow neb Miljnowsstj do Radostowa. Plukownjk wjdal gi skoro denně, a o krásné gegj powaze býwal denně wjc přeswědčen. Gegj uměłost dodáwala gemu newywážitedlný předmět k rozprawkám, gegj schopnosti — (bylať w hudbě a zpěwu wjc nežli obyčegnau hbitostj zběhlá) wyrážely geg přjgemně; wjc ale nežli wsseckу tyto přednosti, které wyšssjm nabyla wzděláním, ssetrná gegj pozornost wábila ho k nj. Na procházce zwolna pocházela držjc se geho ruky za kwapnégssj společnostj. Gestliže ostatnj ssli na negaký kopec neb sic ginám, kamž by plukownjkowi obtjžné bylo následowati, zůstala tak radostně a přjwětiwě u něho, gakoby se bylo zdálo, že ničehož si neodepřela. Přepadlyli geg kdy opět bolesti geho ran, neboli zmocnilali se geg zastesklost mysle, tuť rychle poslala Blažena do Radostowa. Mlada přissla, byla mu společnicj, četla cosi gemu z knihy, gestliže poslauchati mohl, rozmlauwala, wypravowala powjdky, přjběhy, žerty, aby gen powyrážela geg; a když nic prospjwati se nezdálo, přisedla k fortepianu, aby ljbozwučným hlasem strun gako Dawid zapudila zastesklost přjtele swého.

Zponenáhla aniž bylo k pozorowánj sgednotily se mysle gegich. Wogslaw tak na přjtomnost Mlady uwykl, že nedostáwati se mu čehosi zdálo, že byl nepokogný a starostliwý, kdyby gednoho dne byla na Miljně nebyla. Obyčegně nechal tehdáž zapřahnauti, a gel k nj. On sotwa wjce spozorowal, že nenj krásná; newinné gegj oči, způsobný gegj wzrůst mnohdykráte přicházely mu až welmi wnádné. Blažena pozorugjc autlé tyto city bratra swého se zmahati, byla tomu srdečně powděčná; skrze staw geho byloť gj to dwognásobné nynj přežádané, widěti geg s laskawau, rozumnau panj oddaného, gesstoby geg obweseliti, a k radowánj se z žiwobytj swého učiniti mohla schopna. Ale takť i práwě z důležitých přjčin warowala každého se wmjsenj w autlé srozuměnj gegich; nechalať aby smeysslenj swá si wygewili, hledjc na to, aby žádným cizým aučinkowánjm nebyli mateni, důwěrně zanechá-wagjc skončenj láſce a času.

Mlada pozorowala u nemalém potěssenj, gak welice k nj se chýlj Wogslaw; cjtilať, co mu gest, a předzwjdala, gak mnohem wjceby mu býti mohla. Pomysslenj, smutný osud geho s njm snásseti, trpělivostj osladiti, gemu z cela se oddati, pro něho gen žjti, wssecky radosti a weselost geho za odměnu swau powažowati, naplňowalo gj nebeskau blaženostj. Čjm wjce wssak milowala geg, tjm teskliwěgssj byla.

„On wjce si tebe wážj, nežli wssech swých přátel," řjkáwala sama k sobě, „on rád u tebe gen se wyrážj, on proukazuge tě zgewně ssetrnost, náchylnost, která skoro k lásce se bljžj, ale i gen bljžj. On gesstě nemiluge tebe; on mnohými bolestmi gsa obkljčen, držj se samoty a společnosti některých málo osob. Což kdyby se nawrátil do města, kdyby geho mohowitost geho osobnj přednosti, geho až potud přjgemná postawa pozornost a ohled žen a djwek přitáhlyby geg k sobě, kdyby ze wssech stran wynasnažowaly se, předcházeti si geg, a gemu se zaljbiti? — gakž pakby to bylo tehdáž?"

„Skaussku tu musj gesstě podstaupiti, autok ten náchylnost geho ke mně přemoci, gestliže wěřiti mám, že to láska gest, gestliže nadjti se mám, že wssecko mu býti mohu, co si žádám, gestliže obapolné sstěstj nasse pogisstěné býti má."

Tak smeyssleла Mlada. Wogslaw přeswědčen, že nikdy se ženiti nebude, nemyslil na nic wjce nežli na přjtomnost, a tak bez auplného skaumánj swého citu, celau nespozorowal moc geho. Zatjm prossel podzimek, a bljžjcj se zima dohánčla Dechnic a geho panj naspět do města. Plukownjka powoláwalo tam geho řjzenj. Snážili se přemluwiti Mladu, aby s rodinau se tam wydala. Wogslaw usilowal wraucně, pak neowrle; zůstalať předc na zpjčenj swém. Srdce gegj krwácelo u pomy=

ſſlenj, že oſamělá bez něho bude, bez něho, který tak newyhnutedlným ſtal ſe k gegjmu ſſtěſtj. Bylať ale s to, přemoci ſwůg cit; myſlilať na ſkuſſenj, a nalezla w láſce ſwé k ſamotě, w zaneprázdněnj ſwém doſti zdánliwau záminku. Wogſlaw urażen a rozhorlen pře- ſtal poſlez od ſwé proſby, a Mlada pozoro- wala boleſtně, že od té doby měl ſe k nj wlažně a oſteychawě.

Bylot mu ljto, že odepřela mu té proſ- by. Nynj byl přeſwědčen, že daleko nenj k němu tak náchylná gako on k nj, geſſto zachá- zenj s njm tak ſnadno ſe mohla odřjci, w ſa- motě magjc náhradu za přátelſtwj geho. Prwnj zpečowánj gegj mu připadlo; a byť i ny- nj ani pomyſliti nemohl, žeby k němu nelaſka- wa byla, držeľ gi předc weſměš za neſchopnau prawé a ſtálé náchylnoſti.

Den odgetj rodiny byl určen. Mlada ſtráwila půl noci w ſamém pláči, a přiſſla dru- hého dne tak zkormaucena do Miljnowa, aby poſlednjkrát ſnjdala s přjbuznými ſwými, že každý, gehož oſudekby nebyl tak ſtranný gako Wogſlawůw, prawau přjčinu proměny té- by pochopiti byl mohl. On byl přjliš rozhor- len, a welmi urażen nad bljzkým ſe rozmlau- wánjm, aby přewrácené wſſecko ſi nebyl wyklá- dal. Dle důměnj geho zarmancená byla ſkrze ſeſtru, neboli raděgi přjgemný žiwot, který w radoſti wedli, což nynj přeſtati muſelo. Po-

třebné wěci byly na kočár ukládány, slaužjcj ohlásili, že giž připraweno gest wssecko. Mladu progjmal mráz. Sedali. Na schodech podal Wogslaw Mladě ruku; Nemluwil; ale widělať na něm, že pohnut gest welmi. Slze gi polily, a nemohla déle se zdržeti. „O Wogslawe!“ zwolala u wynikagjcjm zlýkánj, „když pak uhljdáme se opět!“ — Poodstaupiw patřil gj wážně w oči. „Žádagj si mne brzi widěti?“ tázal se na polo trpce a polo laskawě. Mlada pozdwihssi sepaté ruce: „O Bože můg!“ zwolala, a slze hrnuly se gj neustále. Slowa ta pronikly srdce geho; bylť to hlas srdečné lásky, neywětssj bolesti. Pohnut u wytrženj obgaw gi, rukau přitiskl gi k prsaum swým. „Přigdu brzi, rozmilá djwko, snad dřjwe nežli myslјš.“ „O Wogslawe!“ prawila, slzjc skloniwssi hlawu na prsa geho: „dnowé mogj budau welmi — welmi smutnj.“ Poljbil gi na čelo; zapýřila se a otřássla. „Má drahá, má rozmila Mlado. — brzi se nawrátjm; bez tebe žiw býti nemohu.“ W okamženj tom zawolal hrabě, který giž w kočáru chwjli seděl, na swata swého. Plukownjk wytrhl se z náručj Mlady geg obgjmagjcjch, wstaupil spěssně, a zámeckau bránau hřměli kočárowé přes most.

Oprawdu milugjcj se skaussj, a gegich skaumánj přiwádj ge w hoře a žalost, což oni rádi trpj, gen aby poznali wespolek swau lásku.

Milugešli skutečně Boha, nediw se, že ctnost twau zkaumá. Geho láska protiwenstwjm a zármutkem musj i malé posskwrny zahladiti, které lásku twau k Bohu činj nedokonalau a wlažnau; sauzeni gsauce od Pána, trestáni býwáme proto, abychom s swětem odsauzeni nebyli. Slyš, co sám Bůh prawj: „Gá kteréž milugi, kárám a tresci, prawj on, ozel toho, a čiň pokánj. Hle, stogjm u dwéřj a tluku, uslyssjli kdo hlas můg, a otewřeli dwéře, wegdu k němu, a wečeřeti budu s njm, a on semnau. Kdo swjtězj, dám gemu seděti semnau na trůnu swém, gakož gsem i gá swjtězil, a sedjm s Otcem swým na trůnu geho.“ Protož dj sw. Jakub: „Blahoslawený muž, kterýž snássj zkaussenj, neb když bude zkaussen, obdržj korunu žiwota, kterauž Pán zaslibil těm, genž ho milugj.“ Radugtež se tedy w sauženj swém, že aučastni gste Kristowých utrpenj, abyste i při zgewenj slávy geho plesagjce radowati se mohli.

Mlada stála gesstě negaký čas gako ohroměná — w hoři, radosti a newyslowné lásce pohřjžena. Pak zpowolna ssla po schodech nahoru, wstaupiwssi w osamělý pokog, posadila se na mjsto, kde seděl Wogslaw, a plakala až wjce giž nemohla. Konečně powstawssi gesstě gednau nawsstjwugjc otewřenými náručjm wssecka mjsta, kde s njm mluwjwala, četla, zpjwala, mjsto, kde prwnjkráte geg spatřila,

rozlaučiwſſi ſe od každé té radoſti, wrhla ſe w kočár, a gela huſtau prosince mhau na oſamělý ſwůg hrad.

Geſtliže giſtých mjſt ſkrze miláčka ſwého welmi ſobě wážjš, gak mnohem wjce mjſt, kde miláček nebeſký Ježjš, ſkrze Swátoſti a Mſſi ſwatau powoláwá tebe k ſobě, a ſám gakož Bůh a člowěk tobě k ſpaſenj wěčnému, ano i k ſpokogenoſti a blaženoſti čaſné ſebe wydáwá — wážiti, a wſſj wraucnoſtj nawſſtjwowati máš! Když zaſlepugjcj kauzlo mladoſti a opowážliwé ſi počjnánj doſpěloſti pomine, wždyť powědomo, gakau wraucnoſtj w dům Páně přicházjwagj lidé w ſtářj ſwém. Blaze ale tobě, geſtliže od mládiſtwj giž Bůh, geho dům — i ozdobowánj a zwelebowánj chrámu Páně tobě welikau geſt radoſtj! —

Gediné gen pomyſſlenj obweſelowalo ſmutnau gegj ſamotu — naděge — genž ſkoro byla giſtotau, že Wogſlaw wjce nežli přátelſtwo gi miluge, že ſkutečně k nj má láſku. Čjm ſladſſj přicházela gj tato ubezpečiloſt, tjm wětſſj auzkoſtj myſljwala na wábenj měſta. Gediné geho liſtowé, w kterých wraucně wyprawowal zažité ſwé radoſti, a taužebnoſt po brzkém ſe shledánj, umjrnili gegj péči, činjce gj ſamotu sneſitedlnau.

Co předzwjdala, to ſe i také ſtalo. Plukownjk ſotwa že w ſpolečnoſti wſtaupil, do kterých geg řjzenj a předeſſlé známoſti wedly,

když ze wssech stran směřowalo se naň, a neykrásnėgssj panj a djwky gemu zaljbiti se snážily. On wyrážel se s některými; nalezlt sem i tam mámiwé wnady, wýtečnau schopnost, dobromyslnau náchylnost — ale nikdež w tak překrásném sgednocenj wždy sobě stegnau weselost, přjwětiwau dobrotu, a při takowém uměnj a wzdělanosti nepokažený cit gako u Mlady. Po každýkrát wrátil se s wětssj přeswědčenostj domu, že na swětě žádná ženská k němu se lépe nehodj, aniž geg sstastna učiniti může, gako ona. Čjm wssak silněgssj byla přeswědčenost ta, tjm zamyssleněgssj býwal Wogslaw. Blažena to zpozorugjc, ssetrnau láskau nastupowala naň, a on se gj poslez přiznal s náchylnostj swau k Mladě, a prawil, že kdyby i nynj se gesstě rozmysliti mohla, geho ruku přigmauti, tak weselé a sstastné budaucnosti že se naděge, gakéž ani za dnů kwětaucjho zdrawj swého mjti nemohl. Blažena byla srdečně potěssena; radost gegj skwěla se w zarděné twáři a lesknaucjm se oku. Plukownjku přicházela tato radost přjliš kwapná, ale Blažena ubezpečawala geg, že o swolenj Mlady tolik gako gista gest; napomjnala geg, aby byl dobré mysli, a nawrhla mu gj psáti. Což w prwnjm okamženj přigal, pak se rozmyslil, že sám si pogede pro ortel swůg. Předewzetj bylo mu důležité welmi

nežli aby déle ge byl odložil; a odgetj bylo na druhý den určeno.

Čtyry giž minuly neděle, co Mlada z cela osamělá gsauc gen w připomjnánj si ſſtěſtj swého a w neurčené naděgi budaucnoſti trwala. Gednau w temný wečer, který žádná neobgaſňowala hwězda, an huſté mhy až přes leſy zbawené liſtů až w aužlabj se rozeſtřely, kterým se winula k Miljnowu ceſta, seděla u okna w pokogi swém, zhljžegjc wážné a smutné w noc zimnj. Tuš w zdáleností spatřila přibližowati se několik swětel; zdálo se, gakoby po silnici audoljm na horu přicházely. Neyprw myſlila, že gsau to rolnjci, genž při swětle hledagj si k domowu ceſtu. Posléz zaſlechla wzdálené hrčenj — bylť to kočár. Sladké předzwjdánj zmocnilo se gegjho srdce; swětla se bljžily uhybagjce se w ceſtu na hrad; nynj byly u brány; poznala znak swého domu — Wogſlawowo spřeženj — onť to byl. Tetelegjc se překwapenjm a radoſtj kwapila wen; w předsinj weſſel gj naproti rozewřeným náručjm. Zapomjnagjc na wſſecken strach a skaužku letěla u zkřjknutj radoſtném na prsa geho. Přenáhlen gsa praudem citů byl gako němý; přitiſkl gi k prsům, anižby promluwiti byl mohl. Teprw když w pokogi tiſſe wedle sebe seděli, když radoſtná pominula záwrať, přicházeli k slowům, aby si powěděli, gak bolestná gim od sebe wzdálenoſt byla, gak welice

po sobě taužili, gak nemožné shledal Wogslaw, aby déle bez nj byl žiw. Zponenáhla utjchl; zdál se býti rozptýlen, a panugjcj myšlenkau zaměstknán. Mlada to pozorugjc, tázala se ho laskawě: „Mám gim důležitau otázku přednesti," po negaké chwjli promluwil, „a prositi ge musjm, aby mi z cela upřjmně dle neypřjsněgšj prawdy odpowjdaly." Přislíbila mu to.

„Proč se odřekly po dwakrát mé ruky? Co bylo za přjčinu tehdegšj gegich ke mně nelaskawosti?"

„Nelaskawost?" tázala se Mlada zarděnau twářj a sklopenýma očima, anižby byla promluwila.

Plukownjk nastupowal na nj, a ona konečně wyznala, že weliký rozdjl mezi geho a gegj twářnostj — prwněgšj geho naděge k sňatku s gegj krásnau sestrau, obáwánj se postupy swěta, budaucj geho ljtosti, k tomu gi přiwedly.

Wogslaw poslauchal gi tiše a wážně. „Ony myslegj tedy," prawil dále, „že auplná stegnost přjpadnostj k šťastnému manželstwu gest potřebná? že žádný druhému k wůli ničehož se odřeknauti, žádný druhého ani w dosti malých wěcech předčiti nesmj? Myslegj to skutečně, rozmilá slečno?"

Wogslawůw hlas byl wážný welmi. Ona mlčela s auzkostj, nahljžegjc gak chytla=

wá gest otázka ta. „Gen prawá láska," dj mu po krátkém zamlčenj, takowá, genž nehrozj se žádné oběti, ana se nedomnjwá, žeby gaké podstaupila, poněwadž wssecko, což pro milého činj, přicházj gj sladké a lehké; gen takowá láska i wětssj rozličnosti wyrownati může. Tehdáž ale takowé lásce u nich gsem nadjti se nemohla."

„A bylyby takowé lásky schopna?" Geho hlas byl seslablý, skoro třesaucj se; on patřil wážně a přjsně gj zkaumage w oči.

Auzkost gegj byla tjm wětssj; ona cjtila, gak welmi gest pohnut; ona patřila naň. Pohledem gegjmby byl mohl w srdce gegj z auplna milugjcj nahljdnauti; ale práhnaucj zwědawosti geho nepostačil gegj pohled. — Sklonila swé oči.

„Mohlyby se rozmysliti?" dj w témž hlasu dále až ku konci řeči w důwěrné citedlnosti: „Mohlyby se rozmysliti, neustálau oběť podniknauti, wssem radostem, mládistwj a společnosti se odřjci, k osobě — snad pozdégi k nemocnému lůžku newrlého, bezradostného muže se připogiti, aby mu wssjm byly, geho celé sstěstj způsubily, geho žiwobytj k utěssenym radostem powyssily, geho — —"

„Hotowa gsem učiniti to wssecko!" zwolala Mlada, uwrhugjc se w náručj geho.

Plukownjk těsně přiwinul gi k srdci swému. Gegj se přiznánj činilo geg newyslowně

ſſťaſtna; geſſtě ale neopowážil z cela poddati ſe ſladkému kauzlu.

„Zkaumala gſi ſe i také, má rozmilá Mlado? My ſpolu ſe známe gen kratičký čas. Autrpnoſt, wážnoſt ſklamaly giž mnohé kráſné ſrdce, práwě proto, že kráſné bylo?"

Powſtawſſi patřila naň ſwjtjcjma očima. Sſlechetnoſt geho ſmeyſſlenj powzbudila gi k ſrdnatoſti. „Poſlechni mne, Wogſlawe, a pak ſám rozhodni!" promluwila: „Gá gſem milowala tebe, když ſpatřila gſem tě poneyprw; ſtranila gſem ſe od tebe, že w přjtomnoſti twé boleſtně trpjwalo mé ſrdce; odřekla gſem ſe twé ruky, ponéwadž gſem wěděla, že milowati gſi mne nemohl; chtěla gſem o mohowitoſt ſwau ſe děliti s tebau, aby co w moci mé bylo, učinila pro tebe, a požádánj twému zpjčila gſem ſe po druhý, nahljžegjc, že welikomyſlnoſt twá gen k tomu tě přiwedla. Když ale byl gſi poraněn, wědauc, že podjlnoſti a obſtaránj wěrně milugjcj tebe oſoby potřebugeš, tu zmizel ſe každý ohled, tehdy pewně gſem umjnila, ſnáſſeti s tebau oſud twůg, pro tebe býti žiwa, činiti, coby gen w moci mé bylo. — Nynj ſuď, Wogſlawe, zdaliž gaké podnikám oběti, přigjmagjc twau ruku!"

Když welikau radoſt obſahuge láſka ſwětſká, čjm wjce láſka božſká. Prawá láſka k Bohu geſt wraucnoſt a horliwoſt rozumná z oddanoſti ſe Bohu pocházegjcj, taužebnoſt, čeſt

a chwálu Božj rozmahávati, s bližnjm bratrsky smeyssleti, a w celém gednánj — wygew auplného sgednocenj se s Wssemohaucjm. Láska swětská, nemáli w hřjch přegjti, musj w lásku k Bohu wzniknauti; nebot nemůžete, dj Ježjš, Bohu slaužiti a mammoně — swětu. Následek prawé lásky k Bohu gest newyslowný. „Milugeli mne kdo," prawj wěčná prawda, Ježjš, „řeč mau zachowáwati bude, a Otec můg milowati bude geg, a k němu přigdem, a byt sobě u něho učinjme. Kdo mne nemiluge, řečj mých zachowáwati nebude." O kyž wždy mysl stegnau s sw. Petrem zachowáme, řkauce: „Pane, ty wssecko wjš, ty wjš, že milugi tebe. Ty slowa žiwota wěčného máš, a my gsme wěřili a poznali, že ty gsi Kristus! Bůh požehnaný na wěky, a Syn Božj." Zagisté kdo nemiluge Boha, zůstáwá w smrti, a kdož nenáwidj bratra, wražedlnjk gest. Bůh gest láska, a kdo zůstáwá w lásce (Božj), w Bohu zůstáwá, a Bůh w něm. Pane, ke komužby se dusse má odchýliti měla mimo tebe! — Až do smrti milug a wychwalug dusse má Hospodina a gedině spasitedlnau wůli — wjru swatau — geho.

Němý pohnutjm u wytrženj sklesnul Wogslaw na srdce gegj. Nynj byl přeswědčen, že tak práwě učinil gi sstastnau gakož i sám sstasten učiněn gest, a po několika nedělých slawila dobrá sestra, která gistým způsobem wjtě=

zosláwy nynj wyprawugjc milugjcjm sebe, co dáwno giž zpozorowala, bistrau pozornost swau nechala wychwalowati, sňatek přesstastných milenců w Miljnowě.

Ne tak twářnost gako mysle spořádánj
Si wážjme w celém nassem obcowánj.
Dusse sice twářj se gewjwá,
Krásný wssak ctnost pohled wždy nemjwá;
Se wsselikau zlata, krásy hognostj
Bjdným gsi powrhelem, nemášli ctnostj.
Wsse pomine, čehož swět si wážj,
Maudrýť, kdož se w ctnosti prospět snážj.
Na ssatu a kráse si nezakládáwey,
Ani bohatstwj žjžniwě newyhledáwey,
Gedině skrz stawu twého ctnosti
Blažen budeš zde i na wěčnosti.

U Aloizia Jozefa Landfrasa,

kněhtlačitele w Táboře a w Gindřichowu Hradci gsau mimo rozličných modlicjch kněh, gesstě následugjcj knjžky za přiloženau cenu w střjbře k dostánj.

Nesstastná Zuzanka, aneb: strasslіwé následky malé nepatrné poklisky. Wssem newinným děwčatům k powáženj a wýstraze wydaná od Jana Hýbla, 6 kr.

Mladssj Spelhofen, aneb: přjhody nowého Robinzona na tichém moři. W česstině wydané od Jana Hýbla, 10 kr.

Poučné a kratochwjlné hystorye o Strassidlech. Ze spisů pod názwem Rozmanitosti wytažená, a znowa do tisku daná od Jana Hýbla, 10 kr.

Přjbuzenstwj. Weselá hra w pěti gednánjch, zčesstěná od Aloizia Jozefa Landfrasa, 12 kr.

Náš Bedřich. Činohra, zčesstěná od Jana Nep. Karla Pelikána, 3 kr.

Zděnek z Zásmuku s swými towarysši, aneb: Rytjři w Blánickém wrchu zawřenj. Staročeská rozprawka Kramérynsowým nákladem, 6 kr.

Hrabě Rožmberk. Wlastenský přjběh, který se stal ku konci Swedské wálky. Pracj Kramérynsowau, a nákladem geho děbiců, 10 kr.

Krásná Oliwie, aneb: Strassidlo u bjlé wěže. Prawdiwá hystorye z třinácteho stoletj, na česko wyložená od Prokopa Sedіwého, 4 kr.

Čarodégnice Megéra, aneb: okauzlený zámek pana z Gednorožce. Pěkná a welmi kratochwjlná hystorye, při kteréž žádný neusne. Kramérynsowým nákladem, 8 kr.

Dwořský blázen, aneb: gediná nesstastná náhoda russj wssecku blaženost lidskau. Rozmanitá powjdka dle prawdiwé přjhody ze starých časů. Zčesstil W. R. Kramérnus, 8 kr.

Mořský Laupežnjk. Od W. R. Kramérnusa, 6 kr.

Železná Kossile. Wyprawowánj od W. R. Kramérnusa, 4 kr.

Černý Janáč, aneb: sstastné shledánj a smjřenj otce se synem, 3 kr.

Ljzinka, aneb: radostné shledánj. Wyprawowánj dle nowěgssiho času od W. R. Kramérnusa, 6 kr.

